

09-02-2018 প্ৰাতঃ মুৰলী ওম শান্তি “বাপদাদা” মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- ৰাতিপুৱাই-ৰাতিপুৱাই উঠি পিতাক সুপ্ৰভাত জনোৱা, জ্ঞানৰ চিন্তনত থাকিলে আনন্দৰ জোৱাৰ উঠি থাকিব”

প্ৰশ্ন:- যথার্থ স্মৰণ কি? তাৰ লক্ষণবোৰ কি হ'ব?

উত্তৰ:- বহুত ধৈৰ্য, গভীৰতা আৰু বুজি লৈ পিতাক স্মৰণ কৰাটোৱেই যথার্থ স্মৰণ। যি যথার্থ স্মৰণত থাকে তেওঁ বেছিকৈ শক্তি পায়, পাপৰ বোজা আঁতৰি যায়। আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। তেওঁৰ আয়ুস বাঢ়ি গৈ থাকে, তেওঁ পিতাৰ সক্ৰিয়কৰণ শক্তি (Charge light) পায়।

ওম শান্তি। পিতাই কয় মৰমৰ সন্তান ততত্ৰম্ অৰ্থাৎ তোমালোক আত্মাবোৰো শান্ত স্বৰূপ। তোমালোক সকলো আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। শান্তিধামৰ পৰা পুনৰ ইয়ালৈ আহি বাণীত (Talky) আহ। এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় তোমালোকে অভিনয় (Part) কৰিবৰ বাবে পোৱা। আত্মাৰ ডাঙৰ-সৰু নাই। শৰীৰৰহে ডাঙৰ-সৰু থাকে। পিতাই কয় মইটো শৰীৰধাৰী নহয়। মই সন্তানসকলক মুখামুখিকৈ লগ পাবলৈ আহিব লগা হয়। ধৰি লোৱা যেনেকৈ বাপেক, তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম হয়, তেতিয়া সেই সন্তানে এনেকৈ নকয় যে মই পৰমধামৰ পৰা জন্ম লৈ পিতৃ-মাতৃক লগ পাবলৈ আহিছোঁ। হয় কোনোবা নতুন আত্মাই যিকোনো শৰীৰত বা কোনো পুৰণি আত্মা কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া এনেকৈ নকয় যে মাতা-পিতাক লগ পাবলৈ আহিছোঁ। তেওঁলোকে নিজে নিজে মাতা-পিতাক পাই যায়। ইয়াত এইটো হৈছে নতুন কথা। পিতাই কৈছে - মই পৰমধামৰ পৰা আহি তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত উপস্থিত হৈছো। সন্তানসকলক পুনৰ জ্ঞান দিয়ো কিয়নো মই হৈছো জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ (Knowledgeful), মই জ্ঞানৰ সাগৰ তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ, ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহো। ৰাজযোগ শিকাওঁতাজন ভগৱানে হ'ব। কৃষ্ণৰ আত্মাৰ এই ঈশ্বৰীয় ভূমিকা (Part) নাই। প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিজৰ, ঈশ্বৰৰ ভূমিকা নিজৰ।

এই নাটক (Drama) কেনেকুৱা আঁচৰিত ধৰণে বনোৱা হৈছে সেই কথা তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা। এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, এই কেৱল যদি মনত থাকে তেতিয়াও স্থায়ী হৈ যায় যে আমি সত্যযুগলৈ যাবলৈ ওলাইছো। এতিয়া সংগমত আছো, তাৰ পাচত নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব তাৰ বাবে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। অন্তৰত বহুত আনন্দ হ'ব লাগে। আৰে! বেহদৰ পিতাই কৈছে - মৰমৰ সন্তান মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকে সতোপ্ৰধান হ'বা। বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবা। পিতাই সন্তানক কিমান মৰম কৰে। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল শিক্ষকৰ ৰূপত পঢ়াই আৰু ঘৰলৈ গুচি যায়। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। তোমালোকক পঢ়াইয়ো। স্মৰণৰ যাত্ৰাও শিকাই। এনেকুৱা বিশ্বৰ মালিক বনোৱা, পতিতৰ পৰা পাবলৈ বনোৱা পিতাৰ লগত বহুত স্নেহ থাকিব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠিয়েই প্ৰথমে-প্ৰথমে শিৱবাক সুপ্ৰভাত জনোৱা উচিত। তুমি যিমান স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিবা সিমানই আনন্দত থাকিবা। সন্তানসকলে নিজৰ অন্তৰৰে সুধিব লাগে যে আমি ৰাতিপুৱা উঠি কিমান সময় বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। মানুহে ভক্তিও ৰাতিপুৱা কৰে নহয় জানো। ভক্তিও কিমান স্নেহেৰে কৰে। কিন্তু বাবাই জানে যে কোনো-কোনো সন্তানে অন্তৰৰ গভীৰতাৰে, প্ৰেমপূৰ্বক ভাৱে স্মৰণ নকৰে। ৰাতিপুৱা উঠি বাবাক সুপ্ৰভাত জনালে, জ্ঞানৰ চিন্তনত থাকিলে আনন্দ বাঢ়ি যায়। পিতাক সুপ্ৰভাত নজনালে পাপৰ বোজা মুৰৰ পৰা কেনেকৈ আঁতৰিব। মুখ্য কথা হৈছেই স্মৰণ কৰা। ইয়াৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতৰ কাৰণে তোমালোকৰ বহুত বেছি উপাৰ্জন হয়, কল্প-কল্পান্তৰ এই উপাৰ্জন কামত আহিব। বহুত ধৈৰ্য, গভীৰতা আৰু বুজি লৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। মোটা হিচাবত লাগিলে কৈ দিয়ে যে আমি বাবাক বহুত স্মৰণ কৰো কিন্তু যথার্থভাৱে স্মৰণ কৰাত মেহনত আছে। যি পিতা বেছিকৈ স্মৰণ কৰে তেওঁ শক্তি বেছিকৈ পায় কিয়নো স্মৰণ কৰিলেহে স্মৰণ পোৱা যায়। যোগ আৰু জ্ঞান দুটা বিষয়। যোগৰ বিষয় বেলেগ, বহুত সুক্ষ্ম বিষয়। যোগৰ দ্বাৰাই আত্মা

সতোপ্ৰধান হয়। স্মৰণৰ অবিহনে সতোপ্ৰধান হোৱাটো, অসম্ভৱ। সঠিক ৰীতিত পিতা স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া নিজে নিজে শক্তি পোৱা যায়, স্বাস্থ্যবান হৈ যাবা। শক্তিৰ দ্বাৰা আয়ুসো বাঢ়ে। সন্তানে স্মৰণ কৰিলে বাবাইও সক্ৰিয়কৰণ শক্তি (Charge light) দিয়ে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান বহুত মূল্যবান সম্পত্তি দিয়ে।

মৰমৰ সন্তানসকলে এইটো কথা দৃঢ়ভাৱে মনত ৰাখিব লাগে, শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। শিৱবাবা পতিত-পাৱনো হয়। সংগতি দাতাও হয়। সংগতি মানে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য দিয়ে। বাবা কিমান মধুৰ! কিমান মৰমেৰে বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়। পিতাই দাদাৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়াই। বাবা কিমান মধুৰ। কিমান মৰম কৰে। কোনো কষ্ট নিদিয়। কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰা। পিতাৰ স্মৰণত অন্তৰ একদম স্থিৰ হৈ যাব লাগে। এজন পিতাৰ স্মৰণে পীড়া কৰা দৰকাৰ কিয়নো পিতাৰ পৰা কিমান ভাৰী সম্পত্তি পোৱা যায়। নিজকে চাব লাগে পিতাৰ লগত আমাৰ কিমান স্নেহ আছে, আমাৰ ওচৰত কিমান দৈৱী গুণ আছে কিয়নো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কাঁইটৰ পৰা ফুললৈ ৰূপান্তৰ হৈ আছে। যিমানেই আমি যোগত থাকিম সিমানেই কাঁইটৰ পৰা ফুল, সতোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকিম।

ফুল হৈ গ'লে ইয়াত থাকিব নোৱাৰিবা। ফুলৰ বাগিচা হৈছে স্বৰ্গ। যিয়ে বহুত কাঁইটক ফুল বনাই তেওঁকেই প্ৰকৃত সুগন্ধময় ফুল বুলি কয়। তেতিয়াও কাকো কাঁইট নলগা। ক্ৰোধো ডাঙৰ কাঁইট হয়। বহুতকে দুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কাঁইটৰ সংসাৰৰ পৰা পাৰলৈ আহিছা, তোমালোক সংগমযুগত আছান। মালীয়ে যেনেকৈ ফুলবোৰক বেলেগ বেলেগ পাত্ৰত উলিয়াই ৰাখে, ঠিক তেনেকৈ তোমালোক ফুলবোৰকো এতিয়া সংগমযুগী পাত্ৰত বেলেগকৈ ৰখা হৈছে। পিছত তোমালোক ফুলবোৰ স্বৰ্গলৈ যাবা। কলিযুগী কাঁইটবোৰ ভস্ম হৈ যাব।

মিঠা সন্তানসকলে জানে যে পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা অবিনাশী সম্পত্তি পোৱা যায়। যিজনে প্ৰকৃত সন্তান, যাৰ বাপদাদাৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম আছে, তেওঁ বহুত আনন্দত থাকিব। আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। হয়, পুৰুষাৰ্থৰ পৰাই বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰি। মাথো মুখেৰে ক'লেই হ'ব নোৱাৰি। যিসকল অনন্য সন্তান তেওঁলোকৰ সদায় স্মৃতিত থাকিব যে আমি নিজৰ কাৰণে পুনৰ সেই সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, যিমানেই তোমালোকে আনৰ কল্যাণ কৰিবা সিমানেই তোমালোকৰ প্ৰাপ্তি হ'ব। বহুতক ৰাস্তা দেখুৱালে বহুতৰে আশীৰ্বাদ পাবা। জ্ঞান ৰত্নৰে ভৰপূৰ হৈ আনক দান কৰিব লাগে। জ্ঞান সাগৰ পিতাই তোমালোকক ৰত্নৰ খালী ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। যিসকলে সেই ৰত্নবোৰ দান কৰে তেওঁ সকলোৰে প্ৰিয় হয়। সন্তানসকলৰ মাজত কিমান আনন্দ থাকিব লাগে! যিসকল সংবেদনশীল সন্তান হ'ব, তেওঁলোকে ক'ব যে আমি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি ল'ম। একদম উঠি-পৰি লাগিব। পিতাৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম থাকিব কিয়নো তেওঁলোকে জানে যে প্ৰাণ দিওঁতা পিতাক পাইছে। জ্ঞানৰ বৰদান এনেকৈ প্ৰদান কৰিছে যে আমি কিহৰ কি হৈ যাওঁ। দেওলীয়া অৱস্থাৰ পৰা সম্পত্তিৱান হৈ যাওঁ। ভাঙাৰ ইমানে ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। যিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই মৰম থাকিব, আকৰ্ষণ হ'ব। বেজী চাফা হ'লে চুম্বকৰ ফালে আকৰ্ষিত হয় নহয় জনো। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকাৰৰ লেপ আঁতৰি যাব। এক পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো স্মৃতিত নাহে যেন। যেনেকৈ স্ত্ৰীৰ পতিৰ প্ৰতি কিমান প্ৰেম থাকে। তোমালোকৰো অংগীকাৰ (engagment) হৈ আছে নহয়নে। অংগীকাৰ হোৱাৰ আনন্দ কেতিয়াবা কম হয় নেকি? শিৱবাবাই কৈছে যে তোমালোকৰ মোৰ লগত অংগীকাৰ কৰিছা, ব্ৰহ্মাৰ লগত নহয়। বিয়া পুৰা ঠিক হৈ যেতিয়া তেওঁৰেই (শিৱবাবাৰ) স্মৃতিয়ে আমনি কৰিব লাগে।

পিতাই বুজাইছে মিঠা সন্তানসকল এতিয়া ভুল নকৰিবা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা, লাইট হাউচ হোৱা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱাৰ অভ্যাস ভাল হ'লে তোমালোক জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ যাবা। ছাত্ৰই যেনেকৈ পঢ়ি পিছত শিক্ষক হৈ যায় তোমাৰ বৃত্তিয়েই হৈছে এইটো। সকলোকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনোৱা তেতিয়াহে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হ'ব পাৰিবা। সেইবাবে বাবাই সদাই সন্তানসকলক সোধে - সন্তানসকল, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বহিছানে? পিতা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয় জানো। পিতা আহিছে তোমালোক মিঠা

সন্তানসকলক উভতাই লৈ যাবলৈ। তোমালোক সন্তানসকলৰ অবিহনে মোৰো থাকিব যেন আৰাম নালাগে। যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া আৰাম নলগা হৈ যায়। বচ এতিয়াই যাওঁ যেন। সন্তানসকলে বহুত মাতে, বহুত দুখী। পুতৌ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ঘৰলৈ যাব লাগে। পুনৰ তাৰ পৰা নিজে নিজে সুখধামলৈ আহিবা। তাত মই তোমালোকৰ লগৰীয়া নহওঁ। নিজৰ স্থিতি অনুযায়ী তোমালোকৰ আত্মাবোৰ গুচি যাব।

তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো নিচা থাকিব লাগে যে আমি আত্মিক বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি আছোঁ। আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। আমি মানুহৰ পৰা দেৱতা অথবা বিশ্বৰ মালিক হ'বৰ বাবে পঢ়ি আছোঁ। ইয়াতে আমি সকলো ডিগ্ৰীয়েই লাভ কৰোঁ। স্বাস্থ্যৰ শিক্ষাও পঢ়োঁ, চৰিত্ৰ শুধৰণি কৰাৰ শিক্ষাও পঢ়োঁ। স্বাস্থ্য মন্ত্ৰী, খাদ্য মন্ত্ৰী, ভূমি মন্ত্ৰী, গৃহ মন্ত্ৰী সকলো ইয়াতে আহি যায়। তোমালোক ডাঙৰ কোষাধ্যক্ষও। তোমালোকৰ নিচিনা অমূল্য সম্পত্তি আৰু কাৰোৰে লগত থাকিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি আত্মিক নিচাত থাকিব লাগে।

মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজাইছে যেতিয়া কোনো সভাত ভাষণ দিয়া বা কাৰোবাক জ্ঞান বুজোৱা, তেতিয়া বাৰে বাৰে কোৱা নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৰণ কৰা। এই স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যাব। বাৰে বাৰে এয়া স্মৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু এয়াও তোমালোকে তেতিয়াহে কৰিব পাৰিবা যেতিয়া নিজে স্মৰণ কৰি থাকিবা। এই কথাটোত সন্তানসকলৰ বহুত দুৰ্বলতা আছে। স্মৃতিত থাকিলেহে বেলেগক বুজালে প্ৰভাৱ পৰিব। তোমালোকে বেছি কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। আত্ম-অভিমানী হৈ অলপো যদি বুজোৱা তেন্তে পাৰ লাগিব। পিতাই কয়- যি হ'ল সেয়া হৈ গ'ল। এতিয়া প্ৰথমে নিজকে শুধৰণি কৰা। নিজে স্মৰণ নকৰি আনক স্মৰণ কৰিবলৈ কৈ থাকিবা, এই ঠগ চলিব নোৱাৰে। নিজে নিশ্চয় অন্তঃদ্বন্দ্বত ভোগে। পিতাৰ লগত সম্পূৰ্ণ প্ৰেম নাথাকে যদি শ্ৰীমত নচলে। অসীমৰ পিতাৰ নিচিনা শিক্ষা আন কোনেও দিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - প্ৰিয় সন্তানসকল, এই পুৰণি সংসাৰখনক এতিয়া পাহৰি যোৱা। পিছলৈতো এই সকলো পাহৰিব লাগিবই। বুদ্ধি নিজৰ শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ লগত স্থিত হৈ যাব। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। পতিত আত্মাইতো যাব নোৱাৰে। সেইয়া হৈছেই পবিত্ৰ আত্মাৰ ঘৰ। এই শৰীৰটো ৫ তত্ত্বৰ দ্বাৰা গঠিত। সেইবাবে ৫ তত্ত্বই ইয়াক থাকিবৰ বাবে টানি থাকে কিয়নো আত্মাই যেনেকৈ এইবোৰ সম্পত্তি লৈ আছে, সেইবাবে শৰীৰটোৰ প্ৰতি মোহ হৈ যায়। এতিয়া সেইবোৰৰ পৰা মোহ আঁতৰাই নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। তাতো এই পাঁচ তত্ত্ব নাথাকে। সত্যযুগত শৰীৰ যোগবলৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হয়, প্ৰকৃতি সতোপ্ৰধান হয়, সেইবাবে আকৰ্ষণ নাথাকে। দুখ নহয়। এইয়া বহুত সূক্ষ্ম বুজিলগীয়া কথা। ইয়াত ৫ তত্ত্বৰ বলে আত্মাক আকৰ্ষণ কৰি থাকে সেই বাবে শৰীৰ ত্যাগ কৰিব মন নকৰে। নহ'লেতো ইয়াত আৰু বেছি আনন্দিত হ'ব লাগে। পৱিত্ৰ হৈ শৰীৰ এনেদৰে ত্যাগ কৰিব হৈ যেনেকৈ মাখনৰ পৰা চুলি আঁতৰাইছা। সেইবাবে শৰীৰৰপৰা সকলো বস্ত্ৰৰ পৰা মোহ একেবাৰে আঁতৰাই দিব লাগে। ইয়াৰ লগত আমাৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। বচ, আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এই দুনীয়াত নিজৰ টালি টোপোলা তৈয়াৰ কৰি আগলৈ পঠাই দিছোঁ। বাকী আত্মাবোৰ যাবলৈ আছে। শৰীৰো ইয়াতে এৰিব লাগিব। বাবাই নতুন শৰীৰৰ সাক্ষাৎকাৰ ইতিমধ্যে কৰাই দিছে। হীৰা-মুকুতাৰ মহল পাই যাব। এনেকুৱা সুখধামলৈ যাবৰ বাবে কিমান মেহনত কৰিব লাগিব। ভাগৰি যাব নালাগে। দিনে ৰাতিয়ে, বহুত উপাৰ্জন কৰিব লাগে। সেইবাবে বাবাই কয় - নিদ্ৰাক জয় কৰা সন্তানসকল, মামেকম (মোক) স্মৰণ কৰা আৰু বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। নাটকৰ ৰহস্যক বুদ্ধিত ৰাখিলে বুদ্ধি একেবাৰে শীতল হৈ যায়। যিসকল মহাৰথী সন্তান হ'ব তেওঁলোক স্থিতি কেতিয়াও লৰচৰ নহয়। শিৱ বাবাৰ স্মৰণ কৰিলে তেওঁ চম্ভালিও ল'ব।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক দুখৰ পৰা আঁতৰাই শান্তিৰ দান কৰে। তোমালোকেও শান্তিৰ দান কৰিব লাগিব। তোমালোকৰ অসীমৰ শান্তি অৰ্থাৎ যোগবলে আনকো একেবাৰে শান্ত কৰিব দিব। তৎক্ষণাত গম পোৱা যাব আমাৰ ঘৰৰ হয় নে নহয়। আত্মাবোৰ তৎক্ষণাত আকৰ্ষিত হ'ব যে এওঁ আমাৰ বাবা। লক্ষণো চাব লাগিব। পিতাৰ স্মৃতিত থাকি চোৱা এই

আত্মা আমাৰ কূলৰ হয়নে নহয়। যদি হয় তেন্তে একদম শান্ত হৈ যাব। যি এই কূলৰ হ'ব তেওঁলোকেহে এই কথাবোৰত বস পাব। সন্তানে স্মৰণ কৰিলে পিতায়ো মৰম কৰে। আত্মাকহে মৰম কৰা যায়। এইটোও জনা হয় যে যি বহুত ভক্তি কৰে তেৱেঁই ভালদৰে পঢ়িব। তেওঁলোকৰ চেহেৰাত গম পোৱা যাব যে পিতাৰ প্ৰতি কিমান প্ৰেম আছে। আত্মাই পিতাক দেখা পায়। পিতাই আমাক আত্মাবোৰকহে পঢ়াই আছে। পিতায়ো বুজি পায় যে তেওঁ ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু আত্মাক পঢ়াও। আগলৈ গৈ তোমালোকৰ এই অৱস্থা হৈ যাব। বুজিবা আমি ভাই-ভাইক পঢ়াওঁ। চেহেৰাত ভগ্নীৰ হ'লেও দৃষ্টি যেন আত্মাৰ ফালে যায়। শৰীৰৰ ওপৰত দৃষ্টি যেন একেবাৰে নাযায়, ইয়াৰ বাবে যথেষ্ট মেহন্ত কৰিব লাগিব। এইবোৰ বহুত সূক্ষ্ম কথা হয়। বহুত উচ্চ শিক্ষা। ওজন কৰা তেতিয়া এই শিক্ষা বহুত ভাৰী হৈ যাব।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) হোৱাটো হৈ গ'ল বুলি ভাবি নিজক শুধৰাব লাগে। আত্মা-অভিমानी হোৱাৰ বাবে মেহনত কৰিব লাগে। বেছি কথা ক'ব নালাগে।
- (2) জ্ঞান ৰত্নৰে নিজক ভৰপূৰ কৰি সেইবোৰ আনক দান কৰি বহুতৰে কল্যাণ কৰাৰ নিমিত্ত হ'ব লাগে। সকলোৰে প্ৰিয় হ'ব লাগে। অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** সঠিক শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালনাৰ দ্বাৰা সকলোৰে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰাজনে সকলোৰে স্নেহী হোৱা।

পিতাই যেনেকৈ কোনো সন্তানৰে দুৰ্বলতা নাচায়, সাহস বঢ়াই যে তুমিয়েই মোৰ আছিল, এতিয়াও হৈছা আৰু সদায় মোৰে হ'বা। এনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। প্ৰত্যেক জনৰ বিশেষতা চায় সম্বন্ধ সম্পৰ্কত আহা তেতিয়া আত্মাৰ পৰা স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে আত্মিক প্ৰেম জাগৃত হ'ব আৰু পিতাৰ লগতে সকলোৰে স্নেহী হৈ যাব। য'ত আত্মিক স্নেহ থাকিব তাত সদায় সকলোৰে দ্বাৰা সদ্ভাৱনা, সহযোগৰ ভাৱনা স্বতঃ ভাৱে আশীৰ্বাদৰ ৰূপত প্ৰাপ্তি হয়। ইয়াকে যথার্থ আত্মিক পৰিচালনা বুলি কোৱা হয়।

***গ্লোৱান:-** নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ একাগ্ৰতাৰ দ্বাৰা অন্য আত্মাৰ বিপথগামী বুদ্ধিক একাগ্ৰ কৰি দিয়াটোৱেই প্ৰকৃত সেৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
